

Montse Guallar, una Panellet més

La banda de punk-rock "dolç" de Terrassa va dedicar una cançó a l'actriu i així va començar una bonica relació | El trio actua aquest dissabte al festival Barna'n'Roll al Poble Espanyol de Barcelona

Panellet i Montse Guallar | Xavier Mercadé

És la tarda d'un dijous calorós de juliol i a la redacció d'Enderrock s'espera l'arribada d'uns entrevistats que no acaben d'arribar a l'hora. Aquests són, per una banda, els tres components de **Panellet** (la banda de "punk-rock dolç" de Terrassa) i l'actriu Montse Guallar, coneguda pels nombrosos papers a les serials de Televisió de Catalunya. Els esperem perquè volem saber com ha anat exactament aquesta connexió.

Sabem que el trio tenia una cançó en l'últim disc, *Sputnik* (HFMN, 2018), que duia el nom de l'actriu com a títol. D'aquí es va passar a l'últim videoclip de la banda, el de la cançó "Les coses ara són diferents", en què apareix Guallar fent de científica que espavila la jovenalla. Mentre fem retrospectiva dels fets, truquen al timbre. Ja han arribat. En obrir la porta tot són riures, bona sintonia i ganes de fer el pallasso. La sessió de fotos és el primer dels *diveriments*, l'entrevista que vindrà a continuació serà una bassa d'oli.

Quin paper ha tingut la música en la teva vida? Vas començar fent musicals de Dagoll Dagom com *Antaviana* o *Nit de Sant Joan*.

Montse Guallar: *Nit de Sant Joan* era més musical, però *Antaviana* era **Sisa** qui posava música i veu. A *Nit de Sant Joan* vam intentar cantar nosaltres, era el primer musical català, cantàvem com el cul (riu). Per mi han sigut més important els musicals que la música, jo hauria volgut néixer a Broadway, els musicals eren la meva passió. Jo no estic al dia de la música moderna, durant molts anys em vaig dedicar a la clàssica, a **Mozart**, no escoltava res més. Sempre he anat molt

tard, vaig descobrir els **Beatles** tard, a l'època que em tocava escoltar les coses jo estava fent gires i en el meu món. Tampoc no soc gaire d'escoltar la ràdio, que durant anys era el mitjà que més et servia per escoltar i descobrir música.

Amb el punk-rock hi tenies alguna mena de contacte abans de conèixer els Panellet?

M.G: Jo, de punk-rock, no sé quin altre grup hi ha. De rock català, sí.

Pau del Toro (guitarra): El teu fill tocant la bateria s'hi acostaria.

M.G: Doncs sí, el meu fill. El sentia molt a casa. Jo soc més de l'època en què va començar a sorgir tot això del rock català, però mai no he estat una melòmana, perquè no soc gaire d'anar a concerts. Ara, als dels Panellet sí que hi aniré. A tots, sobretot si canten "Montse Guallar".

Xavi Gor (bateria): És la cançó estelar! De les més corejades pel públic després de "Peu del funicular".

M.G: M'han fet famosa (riu).

P.dT: Els dissabtes que toquem et deuen xiular les orelles.

En la cançó hi ha la referència d'Amor a primera vista. Vosaltres no sou molt jovenets per recordar el programa de tv3?

P.dT: Recordo els programes, els vaig veure quan era un nen i els veia molt. Hi havia el programa aquell de tirar la fletxa amb els ulls tancats, i que se n'anaven una setmana de vacances i després tornaven i explicaven com havia anat.

M.G: Playa Bábaro...

P.dT: És un programa referencial de trobar parella i després n'hi ha hagut molts més. També n'hi havien a Telecinco, un que feia l'Arancha del Sol, o *Su Media Naranja* amb Jesús Puente.

M.G: Però tot això va ser després, el primer va ser el nostre que era molt blanc.

Encara la gent et recorda molt pel programa?

M.G: Sí, molt, el que més. Jo al·lucino.

Les parelles que sortien d'allà eren reals?

M.G: Eren reals, el que no sempre era real era la motivació per la qual es presentaven al concurs. Que no es coneixien, que estaven en llocs diferents de la tele amb maquillatges diferents era totalment cert. Però després et trobaves que hi havia concursants que ja tenien parella i venien a guanyar els premis i s'intercanviaven els viatges. El que també passava és que hi havia intercanvi de parelles, perquè com que marxaven junts el primer cap de setmana a Mallorca a coneixe's diverses parelles, en alguns casos hi havia intercanvi.

I, a vosaltres quan us surt la idea de fer la cançó, el nom de Montse Guallar és des del principi en ment o l'encaixes més tard.

P.dT: Jo, quan faig les lletres, sempre penso en alguna cosa que sigui una mica *friki*, que em recordi la meua infància, i ho lligo amb una història. És cert que em va venir molt ràpid el nom de Montse Guallar, perquè em va semblar molt impactant posar el nom i el cognom d'una persona com a títol d'una cançó. Ho vaig tenir bastant clar des del principi perquè sempre m'ha agradat reptar-me i posar coses a les cançons que poden semblar rares. Vaig pensar que posar Montse Guallar era estrany. No sé, em podria haver vingut la **Nina** al cap també, però em vas venir tu.

M.G: Amb la **Nina** no t'hagués lligat el concepte de la cançó amb *L'amor a primera vista*.

P.dT: M'atreviria a dir que va sortir abans Montse Guallar que tota la lletra.

I a vosaltres dos quan us ve i us diu: "Tinc una cançó que es diu 'Montse Guallar'".

Ramon Reina (baixista): Jo no la coneixia pel nom. Llavors, quan em va ensenyar la foto vaig dir: "Ah, la mare del Narcís" i em va semblar molt *friki*.

X.G: Jo sabia qui era i la veritat és que no em va sorprendre venint d'en Pau, sempre li surten idees una mica boges. Al primer disc hi havia una cançó que parlava d'*El meu amic Mac*, aquella pel·li que és com *ET* però més fotuda.

P.dT: Intento buscar coses molt absurdes per posar a les cançons i ells m'aguanten. Potser

pensen que podria ser pitjor.

M.G: Home, sí, pitjor que Montse Guallar podria ser. (riu)

I com va anar el contacte? Vau pensar que en ser una actriu catalana seria fàcil trobar-la?

P.dT: Nosaltres ja ho havíem pensat que seria genial conèixer-la, però també teníem l'esperança que ella se n'hauria assabentat i ens diria alguna cosa, però òbviament no sabia res perquè estava escoltant **Mozart** (riu). Llavors, vam anar a un programa d'iCat on el marit de la Mònica Terribas era el tècnic de so i ens va dir que a la Montse la tenien un cap de setmana sí un cap de setmana no sopant a casa. El primer que vam pensar és que la Montse no tenia nevera i l'havien d'acollir, després ja li vam donar el cd i suposo que a partir d'aquí...

M.G: La Terribas em va dir: "Saps que hi ha un grup que ha fet una cançó que es diu 'Montse Guallar'?" i jo vaig dir: "Impossible, pot ser que el meu nom surti a la cançó, però que es digui 'Montse Guallar' no m'ho crec".

PdT: Llavors, des de Vibra, els que ens porten la promoció, van aconseguir el seu telèfon, però jo vaig trigar molts mesos a dir-li alguna cosa.

Panellet i Montse Guallar Foto: Xavier Mercadé

Quan tu, Montse, t'assabentes que hi ha un grup que t'ha fet una cançó i que a sobre es diuen Panellet?

M.G: Se'm va fer estrany, però tinc una cançó. Al principi el que em va costar era el seu nom, vaig buscar-los i em sortien barretines, però vaig pensar que podria ser pitjor, que hi ha gent que no té una cançó en tota la seva vida. D'entrada vaig estar agraïda, però no trobava la cançó, vaig trobar abans la lletra que la cançó.

I quan la vas poder escoltar per primera vegada, què et va semblar?

M.G: Em va agradar, a més s'enganxa bastant. No tant com la del videoclip, però déu n'hi do.

I com va continuar la història?

M.G: Jo escrivia a la Mònica, preocupant-me perquè no em deien res, van passar mesos.

P.dT: Quan li vaig escriure, em va respondre amb un: "Ja era hora!".

M.G: M'escrivia -posa veu de poca cosa-: "Hola, soc Pau del Toro...".

P.dT: Jo no tinc aquesta veu.

M.G: Sí que tens aquesta veu, perquè soc actriu i sé interpretar el whatsapp, vaig entendre el to (riu). I li vaig preguntar com era que havia trigat tant i em va dir "És que no sabia què dir-te".

P.dT: És que impressionaves... Ja al final vaig veure que no es podia postposar més i et vaig dir això.

M.G: Em va generar molta tendresa, com que no sabies què dir? Doncs, hola soc tal, he fet aquesta cançó...

P.dT: Jo crec que vam congeniar molt bé des del principi.

M.G: Gràcies a un parell de vermuts (riu), em van haver d'emborratxar.

P.dT: Estaves desitjant emborratxar-te de veritat.

M.G: Em vaig emborratxar sola, perquè ells bebiem una cerveseta i jo, vingui un altre vermut. En Ramon no hi era perquè com que és petit no el vam deixar venir.

X.G: Ens vas sorprendre perquè ens demanaves pels pares, per com ens anava en la música, tenies molta curiositat per saber-ho tot sobre nosaltres.

M.G: Soc així, xafarderota.

P.dT: La concepció que es té d'algú famós per part de la gent mundana és d'algú amb un caràcter altiu. No va ser gens el cas.

Hi havia tan bon rollo que imagino que el tema del vídeo va venir rodat, oi?

X.G: Sí que ho teníem pensat. El dia que vam anar a fer el vermut ja teníem en ment que volíem fer la cançó, no sé si l'havíem ja compost, però sí que volíem demanar-li, tot i que no sabíem què ens diria.

P.dT: O la milionada que ens voldria cobrar.

M.G: Que us vaig voler cobrar diu... vaig anar baixant i us vaig acabar pagant. (riu)

P.dT: Abans que acabéssim la frase del "et volem demanar", ella ja va dir "Sí! A tot sí!".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=uvtX49HmR0w>

D'on sortia tant d'entusiasme, Montse?

M.G: Vosaltres segurament teniu una imatge de mi de persona coneguda, però el fet que la gent jove se t'acosti per coses és meravellós. Estem en una època de molt poc reconeixement a les coses que la gent ha fet, vivim en l'ara i aquí més que mai. Jo soc de sempre una gran reivindicadora de la gent gran, la gent amb experiència, quan treballava amb actors grans sempre intentava que m'expliquessin secrets de l'ofici. Llavors, de cop i volta, tens la sensació que et van apartant, no és que ho facin expressament, però et vas quedant a part. I quan se t'acosta gent jove amb idees diferents, ja sigui un director jove o ells, doncs fa molta il·lusió.

P.dT: Montse, és que has format part de les nostres vides, formes part del nostre imaginari. En el fons, tothom té al cap Montse Guallar, potser el nom no, però la imatge sí.

M.G: Com la mare del Narcís. (RIU)

P.dT: O com la parella del Sàhara. (RIU)

Algun dia t'animaries a pujar a l'escenari amb ells?

M.G: Suposo que sí, podria ser xulo. Mentre no hagi de cantar.

P.dT: Podries cantar si volguessis, nosaltres tampoc no en sabem gaire. Tot s'hi val. Un dia ho podríem provar.

M.G: Per a Poble Espanyol, em sap greu, perquè no puc i hagués estat bé.

El proper concert d'els Panellet, sense Montse Guallar, serà aquest dissabte 3 d'agost al festival Barna'n'roll que se celebra al Poble Espanyol de Barcelona. Els de Terrassa obriran la jornada a les 19.00 h, els seguiran potents noms del punk nacional i internacional com **Blowfuse**, **Propaghandi**, **Talco** o **Offspring**.

Panellet i Montse Guallar Foto: Xavier Mercadé